

Na ulici před klášterem dívka spoře oděná,  
vypadá na poběhlici a na tu holku bez jména.  
Celá se třese a je jí zima, kam dnes večer půjde spát,  
nemá domov, nemá nikoho, kdo by jí řekl, jak má ji rád.

V kláštère okno a v okně světlo, dívka se k němu přiblíží,  
postavy v černém uvnitř vidí, když nesměle tam nahlíží.  
Po chvíli váhání vejde dovnitř, všichni se po ní otočí,  
proklíná lásku, proklíná sebe, slzy se vlejí do očí.

Slzy se vlejí do očí, slzy se vlejí do očí,  
slzy se vlejí do očí, slzy se vlejí do očí,

Na ulici před klášterem dívka černě oděná,  
jeptiška, už to tak bude, je to holka bez jména.  
Už není hříšnou, byla to chyba, v modlitbách našla nový lék,  
vykoupí tělo, vykoupí duši, neví, jak chutná polibek.

Kdo tělo tvý teď vykoupí,  
kdo nepozná, ten nevěří.